

Oh, daj, da ozdravi ženica mojã,
In jaz obljubim ti v dar
Tri srčka voščena in tebi v čast
Šest belih sveč v oltar.«

Četrti nastopi — kedó je to?
Četrti bil sem jaz,
Ki sem prijel za milostno vrv
In gledal v Madónin obraz:

Čuj! Ljubita sinčka mater bolnó
In jo tolažita,
A med seboj se hudó, hudó
Ta sinčka sovražita.

In pride k majki prvi sin,
Zdravil najboljših nesoč,
In z drugimi pride drugi sin,
Ko bliža temna se noč.

»Ná, majka, sprejmi zdravila le-ta,
Gotovo ozdravela boš!«

»Kaj tvoja, moja vzela bo
Iz lepih planinskih rož!««

»Seveda, seveda, le proč od nje,
Ná, majka, tó-le pij . . . !«
»Nikdár tegã ne dopustim««,
Brat drugi govori.

Takó se brata prepirata,
A majka umira med tèm,
A jaz, ki ljubim jo tudi gorkó,
Pribežal sem k tebi sem.

O sveta božja Poródica,
Usmili, usmili se nas,
Sprijazni brata sovražnika,
Saj je že zadnji čas . . .

Mihael Mihajlov.



Vem.

Vem, da svet za taboj gleda,
Vem, kaj pravi, da si lepa;
Ali sodbo to, seveda —
Svet samó po vnanjem sklepa . . .

Mene duša tvoja vleče,
Ki je zlata kot nebesa,
Ki nedolžna ti leskeče,
Kakor biser iz očesa.

I. N. Resman.



Sirota.

Poleg okna v koči mali
Prede na kolo sirota,
In pri peči teta stara
Niti tanke v klobke mota.

Vrsta sank drsi po cesti
Z družbo praznjo in veselo —
Svatom zvon na čast zapoje,
Ko dojdo pred cerkev belo . . .

Starka hitro se prekriža:
»Kaj že ‚večno luč‘ pozvanja?«
Dekle prebledi, zajoče —
Kaj li njej ta zvon naznanja?

I. N. Resman.

